

Sygn. akt V.2 Ka 580/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

V Wydział Karny Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec (spr.)

Sędziowie: SSO Olga Nocoń

SSO Janusz Chmiel

Protokolant: Roman Czarnacki

w obecności Wandy Ostrowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2014 r.

sprawy:

K. M. /M./

syna A. i G.

ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwo z art. 270 § 1 kk i art. 272 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 16 czerwca 2014r. sygn. akt II K 573/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 4 w ten sposób iż jako podstawę orzeczonego przepadku dowodów rzeczowych przyjmuje art. 44§2 kk;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. obciąża oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatą za II instancję w kwocie 220 (dwieście dwadzieścia) złotych i zasądza od niego wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych.

Sygn. akt V.2 Ka 580/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim wyrokiem z dnia 16 czerwca 2014r. sygn. akt II K 573/13 uznał oskarżonego K. M. za winnego tego, że w dniu 13 kwietnia 2012r. używając jako autentyczną i przedkładając uprzednio sfalszowana umowę kupna sprzedaży samochodu marki B. o numerze identyfikacyjnym (...) z dnia 03.04.2012r. podstępnie

wprowadził w błąd pracownika Starostwa powiatowego w W. co do autentyczności tej umowy czym wyłudził poświadczenie nieprawdy w decyzji nr (...) wydanej przez Starostę Powiatowego w W. tj. przestępstwa z art. 270 § 1 kk i art. 272 kk przy zast. art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 270 § 1 kk przy zast. art. 11 § 3 kk skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił oskarżonemu wykonanie orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności tytułem próby na okres lat 2.

Na podstawie art. 71 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 20 złotych.

Na podstawie art. 44 kk orzekł przepadek dowodów rzeczowych opisanych szczegółowo na k. 57 akt sprawy pod pozycją 2-12 a przechowywanych w aktach sprawy na k. 44.

Na podstawie art. 627 kpk i art. 2 i 3 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 220 złotych tytułem opłaty i obciążył go wydatkami postępowania w kwocie 499 złotych.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego, który na podstawie art. 425 i art. 444 kpk zaskarżył wyrok na korzyść oskarżonego w całości.

Powołując się na przepis art. 438 pkt 2 i 3 kpk wyrokowi temu zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa procesowego, a to art. 4, art. 7 i art. 410 kpk, mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to poprzez wybiórcze potraktowanie zebranego w sprawie materiału dowodowego, ocenionego dowolnie, w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, dokonywaniem ustaleń faktycznych w sprawie w oparciu o dowody nieujawnione na rozprawie, co skutkowało niezasadnym uznaniem oskarżonego winnym zarzuconego mu czynu,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, który miał istotny wpływ na jego treść, polegający na nieprawidłowym przyjęciu, iż oskarżony K. M. w pełni zrealizował znamiona przypisanego mu przestępstwa, podczas gdy na podstawie dowodów ujawnionych na rozprawie nie można uznać aby oskarżony miał świadomość podrobienia umowy z dnia 3 kwietnia 2012r. przez M. B., a w konsekwencji, iż świadomie wprowadził w błąd

pracownika Starostwa Powiatowego w W. co do autentyczności przedłożonej przez niego umowy.

Stawiając powyższe zarzuty, na podstawie art. 437 § 2 kpk wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego na uwzględnienie nie zasługiwała. Apelacja ta bowiem w zakresie w jakim kwestionowała ustalenia faktyczne w zaskarżonym wyroku pozbawiona była słuszności. Polemizując z ustaleniami faktycznymi autor apelacji usiłował wykazać, że Sąd I instancji bezpodstawnie odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego zaprzeczającego aby dopuścił się przypisanego mu przestępstwa i ustalenia oparł na zeznaniach świadków M. B. i T. B., które zdaniem skarżącego budzą wątpliwości. Skarżący kwestionował nadto ocenę dowodów przeprowadzoną przez Sąd I instancji podnosząc, że zgromadzone w sprawie dowody oceniono przekraczając granice swobodnej oceny dowodów. Przed odniesieniem się do tego ostatecznego stwierdzenia, należy przede wszystkim podkreślić, że wynikające z art. 7 kpk prawo swobodnej oceny dowodów jest jedną z najistotniejszych prerogatyw Sądu, a zarzut obrazy tego przepisu może być skuteczny tylko wtedy, gdy zostanie wykazane, że Sąd Orzekający oceniając dowody naruszył zasady logicznego rozumowania, nie uwzględnił przy ocenie dowodów wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Z kolei zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia byłby

słuszny tylko wtedy, gdyby Sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego, albo też z faktów tych wysnuł wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień Sąd Rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił, albowiem Sąd ten wskazał dowody na których oparł ustalenia co do przebiegu transakcji nabycia pojazdu i zachowania się w jej trakcie oskarżonego, a jednocześnie wskazał przesłanki którymi kierował się odmawiając wiary dowodom przeciwnym. Sąd I instancji – mając do wyboru przeciwstawne relacje dotyczącego przebiegu transakcji poczynił ustalenia opierając się na zeznaniach pewnej grupy świadków (w tym M. B.) uznając je za wiarygodne, zaś wyjaśnieniom oskarżonego tego waloru odmówił. Z faktu, że Sąd merytoryczny dokonał oceny dowodów- do czego zresztą był zobowiązany, nie wynika samo przez się, że poczynione ustalenia faktyczne są błędne jeśli ocena dowodów zebranych w sprawie nie wykracza poza ramy określone w przepisach postępowania, zwłaszcza zaś w art. 4 i 7 kpk. W istocie Sąd Rejonowy dokonał oceny dowodów, w sposób bezstronny, nie przekroczył granic oceny swobodnej, a przy tym wbrew twierdzeniom apelującego uwzględnił zasady wiedzy i doświadczenia życiowego, a swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Odnośnie wyjaśnień oskarżonego na których to w istocie bazuje argumentacja apelacji to wpada tylko zauważyć, że wyjaśnienia te zostały poddane przez Sąd I instancji wnikliwej analizie i konfrontując je z całokształtem ujawnionych okoliczności Sąd Rejonowy uznał je w zasadniczym momencie, a to wiedzy, iż podpis pod umową został sporządzony przez M. B. za niewiarygodne. Taka ocena tego dowodu nie zawiera w sobie ani błędu, ani nie jest oceną dowolną skoro została poparta wszechstronną analizą całokształtu okoliczności sprawy. Co do świadka – M. B. na podstawie zeznań których Sąd merytoryczny oparł swoje kluczowe ustalenia faktyczne to zeznania te słusznie Sąd meriti scharakteryzował jako konsekwentne, logiczne i przekonujące. Należy zwrócić uwagę, że świadek ten znał wcześniej oskarżonego i nie miał żadnego powodu aby złośliwie go pomawiać. Ponadto zeznania te nie zawierają żadnych elementów świadczących o próbie instrumentalnego ich traktowania przez świadka. M. B. od samego początku postępowania szczerze przyznawał się do popełniania zarzucanego mu czynu i wskazywał na udział w nim oskarżonego K. M.. W żadnym stopniu treść tych zeznań nie wskazuje, aby starał on się w jakikolwiek sposób umniejszać swój udział w przestępstwie lub przerzucać winę na oskarżonego. Te cechy zeznań słusznie pozwoliły Sądowi meriti za uznanie ich za szczerze i przekonujące. Generalnie zarzuty i argumenty apelacji miały charakter gołosłownej polemiki, sprowadzały się do negowania ocen i ustaleń sądowych i zastępowania ich ocenami i wnioskami własnymi- w żadnym zaś razie nie podważają one trafności rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego. W świetle zebranego i prawidłowo ocenionego przez Sąd I instancji materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, że oskarżony dopuścił się przypisanego mu przestępstwa. Nie budzi również wątpliwości przyjęta przez Sąd prawno- karna kwalifikacja zachowania oskarżonego. Oskarżony przedkładając umowę nabycia pojazdu celem jego rejestracji miał świadomość, iż nie została ona zawarta w D. za kwotę 8.000 euro ale przede wszystkim że nie została ona zawarta z uwidocznionym w niej jako sprzedawcy G. T., zaś podpis za niego złożony został przez M. B.. Mając powyższe na uwadze i uznając analizę materiału dowodowego dokonana przez Sąd Rejonowy za prawidłową Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie winy, ani też podstaw do jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Również orzeczona przez Sąd I instancji kara pozbawienia wolności oraz grzywna nie noszą cech rażąco niewspółmiernej surowości zwłaszcza, że pierwsza z nich orzeczona została z warunkowym zawieszeniem wykonania. Również kara grzywny uwzględnia sytuację majątkową, rodzinną i zarobkową oskarżonego i nie może być postrzegana jako nadmiernie punitywne. Jedynie z uwagi na błąd redakcyjny zawarty w punkcie 4, gdzie najwyraźniej przez przeoczenie Sąd merytoryczny nie wskazał § 2 art. 44 kk jako podstawy orzeczonego przepadku dowodu rzeczowych konieczna była korekta Sądu Odwoławczego.

Z tych względów Sąd Okręgowy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.